

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. D.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2437/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 2. 2020, č. j. 17 A 13/2020-31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3.400 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. KRPP-169807-3/ČJ-2019-030022, žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 129 odst. 3 tohoto zákona o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích (č. 1/2004 Sb. m. s.; dále jen „readmisní dohoda“). Žalovaná zjistila, že žalobce vstoupil na území ČR v nákladním voze, v prostoru domíchávače betonu, který dle údajů z mýtné brány projížděl dne 17. 12. 2019 slovensko-českou hranicí. Tuto skutečnost potvrdil ve své výpovědi řidič vozu. Protože žalobce vstoupil na území ČR ze Slovenska, má Slovensko povinnost žalobce převzít. Jelikož předání nebylo možné uskutečnit do 48 hodin od omezení osobní svobody žalobce, žalovaná jej

za účelem předání zajistila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud zejména nepřisvědčil námitce, že zajištění žalobce je v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). K tomu konstatoval, že zajištění žalobce plní svůj účel – přípravu předání žalobce na Slovensko.

[3] Nedůvodnou shledal také námitku, dle které nebyly splněny podmínky readmisní dohody, konkrétně předchozí pobyt žalobce na Slovensku. Podmínku pobytu totiž readmisní dohoda nestanoví. Podle jejího čl. 2 odst. 1 je relevantním kritériem *vstup na území České republiky z území Slovenské republiky*. Sám žalobce takový vstup uznává. Pouze tvrdí, že nešlo o „pobyt“, protože Slovenskem pouze krátce projížděl a toho, že se nachází na Slovensku, si nebyl vědom.

[4] Žalobce také nijak nerozvedl, v čem by mělo spočívat porušení zákazu *non-refoulement*. Nevysvětlil, proč by mu na Slovensku mělo hrozit nebezpečí, a ani proč by snad mělo hrozit zprostředkované nebezpečí následným předáním až do Tunisu. Žalobce není žadatelem o mezinárodní ochranu a z ničeho neplyne, že by splňoval objektivní definici uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění čl. 1 jejího protokolu z 31. ledna 1967 (č. 208/1993 Sb.). Za tohoto stavu není zřejmé, co by mělo jeho předání bránit.

[5] Krajský soud konečně nepřisvědčil žalobci ani v tom, že jeho předání na Slovensko je v rozporu s právem na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Tento rozpor namítal žalobce zcela nekvalifikovaně, neboť se ani nesnažil vysvětlit, proč by faktický úkon předání měl být „*rozhodnutím*“ v autonomním smyslu ústavního pořádku (zde krajský soud odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07). Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je nicméně rozhodnutí o zajištění, které předání předchází. Proto ani nebylo třeba se touto námitkou vůbec zabývat.

[6] Krajský soud svůj právní názor na věc vyslovil jen stručně, přičemž v podrobnostech odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 3. 7. 2018, č. j. 17 A 138/2017-70, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018-42, kde byla posuzována skutkově prakticky totožná věc a stejné námitky zde byly vypořádány podrobně.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je fakticky namítán také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel tvrdí, že krajský soud dostatečně neodpověděl na žalobní námitky, poukazující na rozpor zajištění s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a čl. 36 odst. 2 Listiny. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nejde tak o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>).

[8] Stěžovatel především nesouhlasí s vypořádáním svých žalobních námitek odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 263/2018-42. Odůvodnění krajského soudu postrádá ucelené vypořádání rozporu zajištění s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy; to nelze nahradit stručným konstatováním, že zajištění stěžovatele plní svůj účel – přípravu předání na Slovensko.

pokračování

[9] Stěžovatel opětovně poukazuje na skutečnost, že přes Slovensko byl pouze převážen a vůbec nevěděl, že se tam nachází. V této souvislosti namítá, že Slovensko je země značně nevstřícná k islámu a lidé této víry jsou na Slovensku nepřímo diskriminováni například prostřednictvím úpravy náboženského sdružování (v roce 2016 byl zákonem zvýšen počet podpisů nutných pro registraci náboženské obce z 20 na 50 tisíc). Muslimové na Slovensku nemají mešity a čelí také útokům od různých extremistických skupin. Nelze proto zcela přejít eventuální obtíže, kterým by stěžovatel v případě předání na Slovensko mohl čelit, ani obavy, které by v tomto ohledu mohl mít. V této souvislosti žalované a krajskému soudu vytkl, že se odmítly zabývat bližšími okolnostmi realizovatelnosti účelu jeho zajištění.

[10] Krajský soud podle stěžovatele také opomněl argumentaci rozporem zajištění s čl. 36 odst. 2 Listiny; konkrétně, že důsledkem tohoto rozhodnutí je zásah do stěžovatelova pobytu na území ČR, přičemž proti samotnému předání nemá stěžovatel žádné prostředky ochrany. Proto je třeba k přezkoumání rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem předání na Slovensko podle readmisní dohody přistoupit o to přísněji.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě. Dodala, že stěžovatel byl dne 2. 1. 2020 zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť v Zařízení pro zajištění cizinců Balková podal žádost o mezinárodní ochranu.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal. Podle ustálené judikatury tohoto soudu nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nejvyšší správní soud má za to, že takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, z jakých ustanovení krajský soud vycházel i jakými úvahami byl při svém rozhodování veden; vyplývá z něj, že krajský soud zamítl žalobu proto, že jednak neshledal namítaný rozpor stěžovatelova zajištění s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, respektive čl. 36 odst. 2 Listiny, ani se zásadou *non-refoulement*, jednak nepovažoval za relevantní, že stěžovatel na Slovensku fakticky nepobýval, ale pouze tímto státem (nevědomě) projížděl. Poukázal přitom na skutečnost, že obsahově shodnou žalobu zamítl rozsudkem č. j. 17 A 138/2017-70, přičemž toto rozhodnutí potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 Azs 263/2018-42.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze spatřovat ani v tom, že krajský soud v jeho odůvodnění hojně odkazoval na výše citovaný rozsudek kasačního soudu ve skutkově i právně obdobné věci, z něhož při posouzení věci vycházel. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k podmínkám přezkoumatelnosti rozsudků, podle níž, je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno,

je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž panuje-li mezi názorem krajského soudu a názorem vysloveným v jiné, skutkově i právně obdobné věci, shoda, není důvodu, proč by na tyto dříve vyslovené závěry nemohlo být v podrobnostech odkázáno (srov. rozsudek č. j. 2 Afs 37/2012-47). Uvedené závěry nelze jistě vykládat tak, že soud může na odůvodnění jiného rozsudku vydaného ve věci jiných účastníků pouze bez dalšího odkázat. V dané věci tomu tak nebylo, neboť krajský soud (byť velmi stručně) reagoval na jednotlivé žalobní námítky, a to v kontextu žalobních námitek, které byly vzneseny pouze ve zcela obecné rovině (viz dále).

[16] K námitce rozporu zajištění s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy se krajský soud vyjádřil v bodu 7 napadeného rozsudku, kde uvedl, že touto vadou napadené rozhodnutí netrpí, neboť zajištění stěžovatele plní svůj účel – přípravu jeho předání na Slovensko. Stěžovateli lze přisvědčit, že vypořádání této námítky je vskutku velice stručné, Nejvyšší správní soud je nicméně shledává dostatečným. Stěžovatel totiž předmětnou námitku formuloval veskrze obecně tím, že *de facto* parafrázoval čl. 5 odst. 1, 2 a 4 Úmluvy a stručně poukázal na výklad tohoto ustanovení Evropským soudem pro lidská práva, neuvedl však, v čem konkrétně spatřuje porušení tohoto článku žalovanou v jeho věci (viz bod II. odst. 4 žaloby). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se přitom podává, že vznášeli-li žalobce námítky toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat srovnatelnou mírou obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Z tohoto důvodu postačovalo, pokud krajský soud s odkazem na rozsudky č. j. 17 A 138/2017-70 a č. j. 4 Azs 263/2018-42, pouze stručně konstatoval, že zajištění žalobce sleduje zákonem předvídaný účel, tj. přípravu readmise stěžovatele slovenskou stranou.

[17] Krajský soud se neopomněl vyjádřit ani k namítanému rozporu zajištění s čl. 36 odst. 2 Listiny. K tomu v bodu 10. napadeného rozsudku konstatoval, že předmětný žalobní bod stěžovatel dostatečně nerozvedl tak, aby z něj bylo zřejmé, proč by readmise měla být rozhodnutím ve smyslu citovaného článku. Podotkl však také, že tato námitka není pro věc relevantní, neboť předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění, které samotnému předání předchází. K tomu odkázal na pasáž rozsudku č. j. 4 Azs 263/2018-42, v níž kasační soud dovodil, že proti faktickému úkonu předání podle readmisní dohody se cizinec může bránit žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.), eventuálně návrhem na vydání předběžného opatření (§ 38 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[19] Ve vztahu k uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel namítal, že Slovenskem byl jen přepravován (ukrytý v domíchávači), aniž by o tom věděl. S identickou námitkou se však již přezkoumatelným způsobem vypořádal krajský soud v bodu 8. napadeného rozsudku, kde vysvětlil, že pro účely posouzení splnění podmínek readmisní dohody není relevantní *předchozí pobyt* na území Slovenska, ale toliko *vstup na území ČR z území Slovenska*, který stěžovatel sám uznal. Proti tomuto závěru stěžovatel nevznáší žádné konkrétní argumenty; namísto toho jen jinými slovy opisuje svoji žalobní námitku, aniž by s názorem krajského soudu věcně polemizoval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstantně judikuje, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, přiměřeně též rozsudek

pokračování

rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek, neboť tyto námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané kasačním soudem (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). S ohledem na právě uvedené lze konstatovat, že obsah kasační stížnosti v této části nespňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[20] Vytýká-li dále stěžovatel žalované, potažmo krajskému soudu, že se nezabývaly realizovatelností účelu zajištění, nelze mu přisvědčit. Předně je třeba upozornit, že tato část kasační stížnosti dosahuje kvality projednatelného kasačního bodu jen při maximálně vstřícném přístupu soudu; stěžovatel i zde prakticky jen stručně parafrázuje obdobnou žalobní námitku, přičemž nově připisuje pochybení, kterého se měla dopustit žalovaná, také krajskému soudu. Tuto námitku ovšem dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal krajský soud v bodu 9. napadeného rozsudku, kde vyzdvihl, že stěžovatel nijak nespécifikoval, jaká překážka by měla bránit jeho předání na Slovensko a v čem konkrétně by mělo spočívat porušení zákazu *non-refoulement*. Odkázal přitom na body [23] až [25] rozsudku č. j. 4 Azs 263/2018-42, v nichž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k povinnosti správního orgánu zkoumat pravděpodobnost naplnění účelu zajištění z hlediska dodržování zákazu nelidského či ponižujícího zacházení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států není správní orgán povinen zabývat se výslovně systémovými nedostatky právního státu ohrožujícími předávanou osobu na jejích základních právech, nejsou-li mu známy nebo nenamítá-li je tato osoba sama. Tyto závěry krajský soud zcela správně vztáhl na případ stěžovatele, protože ten při svém zajištění ani v žalobě nepoukázal na žádné konkrétní hrozby, kterým by měl být v případě předání na Slovensko vystaven. Žádné pochybnosti o dodržování výše uvedených základních práv na Slovensku pak nemá ani Nejvyšší správní soud a z ničeho nevyplývá, že by je měla žalovaná či krajský soud.

[21] Teprve v kasační stížnosti uplatnil stěžovatel námitku týkající se hrozící vážné újmy na Slovensku; tu spatřuje v diskriminaci muslimské menšiny a možných útocích extremistických skupin na její členy. Jelikož předmětná kasační argumentace nemá svůj předobraz v konkrétní řádně a včas uplatněné žalobní námitce (viz bod [20] výše), vyhodnotil ji Nejvyšší správní soud jako námitku novou, a proto nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[22] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[23] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. V případě procesně úspěšného účastníka – žalované nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, překračující rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[24] Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč

paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu odměna nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 3.400 Kč. Ta bude Mgr. Ladislavu Bártovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu